

Pras t ja s pras jumi:

- atzīt, ka, 2003. gada 11. marta dekrēta-likuma Nr. 40/2003 2. panta 1. punktā aizliedzot uzlīmēt krāsainu plēvi uz automobiļu logu stikliem, Portugāles Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EKL 28. un 30. pants un EEZ līguma 11. un 13. pants, jo šis aizliegums traucē citā dalībvalstī vai valstī, kas parakstījusi EEZ līgumu, likumīgi ražotu vai tirgotu krāsainu plēvju tirdzniecību Portugālē;
- piespriest Portugāles Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

2003. gada 11. marta dekrēta-likuma Nr. 40/2003 2. panta 1. punktā paredzētais aizliegums ir pasākums ar importa kvantitatīvajiem ierobežojumiem līdzvērtīgu iedarbību, un tas ir pretrunā EKL 28. pantam un EEZ līguma 11. pantam, jo šis aizliegums praksē traucē citā dalībvalstī vai valstī, kas parakstījusi EEZ līgumu, likumīgi ražotu vai tirgotu krāsainu plēvju tirdzniecību Portugālē. Šis aizliegums nav attaisnojams arī saskaņā ar EKL 30. pantu un EEZ līguma 13. pantu.

L gums sniegt prejudici lu nol mumu — izteikts ar Labour Court (rija) 2006. gada 19. j nija r kojumu — Impact pret Minister for Agriculture and Food, Minister for Arts, Sport and Tourism, Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Foreign Affairs, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Transport

(Lieta C-268/06)

(2006/C 212/28)

Tiesvedības valoda — angļu

Iesniedz jtiesa

Labour Court (Īrija)

Lietas dal bnieki pamata proces

Prasītāja: Impact

Atbildētāji: Minister for Agriculture and Food, Minister for Arts, Sport and Tourism, Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Foreign Affairs, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Transport

Prejudici lie jaut jumi

1. Skatot lietu pirmās instances tiesā saskaņā ar valsts tiesisko regulējumu vai lemjot par apelāciju par šādu lēmumu, vai *Rights Commissioners* (Tiesību Komisāriem) un *Labour Court* (Darba tiesai) ir pienākums atbilstoši kādam Kopienas tiesību principam (it īpaši atbilstoši līdzvērtības un efektivitātes principam) piemērot Padomes 1999. gada 28. jūnija Direktīvas 1999/70/EK par UNICE, CEEP⁽¹⁾ un EAK noslēgto pamatnolīgumu par darbu uz noteiktu laiku¹ tiesību normas, kurām piemīt tiešā iedarbība, ja:

— saskaņā ar dalībvalsts tiesisko regulējumu, tostarp saskaņā ar valsts tiesību normām par direktīvas transponēšanu, *Rights Commissioner* un *Labour Court* nav tieši piešķirtas šādas pilnvaras;

— indivīdi var celt alternatīvas prasības *High Court*, ja to darba devējs nav piemērojis direktīvu viņu konkrētajiem apstākļiem, un

— indivīdi var celt alternatīvas prasības pret dalībvalsti attiecīgajā kompetentajā tiesā, prasot piedzīt zaudējumus, kas radušies tāpēc, ka dalībvalsts nav noteiktajā termiņā transponējusi direktīvu?

2. Ja atbilde uz **pirmo jaut jumu** ir apstiprinoša —

(a) Vai Direktīvai 1999/70/EK pievienotā EAK — UNICE-CEEP pamatnolīguma par darbu uz noteiktu laiku 4. klauzulas 1. punkts ir beznosacījuma noteikums un ir pietiekoši precīzs, lai indivīdi varētu uz to atsaukties savas valsts tiesās?

(b) Vai Direktīvai 1999/70/EK pievienotā EAK — UNICE-CEEP pamatnolīguma par darbu uz noteiktu laiku 5. klauzulas 1. punkts ir beznosacījuma noteikums un ir pietiekoši precīzs, lai indivīdi varētu uz to atsaukties savas valsts tiesās?

3. Ņemot vērā Tiesas atbildes uz **pirmo jaut jumu** un **otr jaut juma b)** punktu, vai Direktīvai 1999/70/EK pievienotā EAK — UNICE-CEEP pamatnolīguma par darbu uz noteiktu laiku 5. klauzulas 1. punkts aizliedz dalībvalstij, kas darbojas kā darba devējs, atjaunot uz noteiktu laiku noslēgtu darba līgumu uz laiku līdz 8 gadiem laika posmā pēc tam, kad minētajai direktīvai bija jābūt transponētai, un pirms ticis pieņemts direktīvas normas transponējošais tiesiskais regulējums, ja:

— visos iepriekšējos gadījumos līgums ticis atjaunots uz īsākiem laika periodiem un darba devējam ir nepieciešami darba ņēmēja pakalpojumi uz ilgāku laika periodu,

— darba līguma atjaunošanas rezultātā tiek apiets tas, ka indivīdam tiek pilnībā piemērotas pamatnolīguma 5. klauzulā minētās garantijas pēc to transponēšanas valsts tiesiskajā regulējumā, un

- šādai atjaunošanai nepastāv objektīvi iemesli, kas nebūtu saistīti ar darba ņēmēja kā uz noteiktu laiku strādājošā statusu.
4. Ja atbilde uz **pirmo jaut jumu** vai **otro jaut jumu** ir noliedzīga, vai saskaņā ar kādu Kopienas tiesību normu (un it īpaši — pienākumu interpretēt valsts tiesisko regulējumu saskaņā ar direktīvas tekstu un mērķi tā, lai sasniegtu direktīvā paredzēto rezultātu) *Rights Commissioner* un *Labour Court* valsts tiesību normas, kas pieņemtas ar mērķi transponēt Padomes 1999. gada 28. jūnija Direktīvas 1999/70/EK par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamatnolīgumu par darbu uz noteiktu laiku, ir jāinterpretē tādējādi, ka tām ir atpakaļejošs spēks līdz datumam, kad minētajai direktīvai bija jābūt transponētai, ja:
- valsts tiesību normas vārdiskais formulējums šādu interpretāciju tieši neizslēdz, taču
- valsts tiesību norma, kas regulē likumu izstrādi, izslēdz šādu piemērošanu ar atpakaļejošu spēku, ja skaidri un nepārprotami nav norādīts pretējais?
5. Ja atbilde uz **pirmo jaut jumu** vai **ceturto jaut jumu** ir apstiprinoša, vai “darba nosacījumi”, uz kuriem atsaucas Direktīvai 1999/70/EK pievienotā pamatnolīguma 4. klauzula, ietver darba līguma noteikumus, kas attiecas uz atlīdzību un pensijām?

(¹) OV L 175, 43. lpp.

Prasība, kas celta 2006. gada 20. jūnijā — Eiropas Kopienu Komisija pret Austrijas Republiku

(Lieta C-270/06)

(2006/C 212/29)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — *H. Støvlbæk*, pārstāvis, *B. Wägenbaur*, *Rechtsanwalt*)

Atbildētāja: Austrijas Republika

Prasītāja prasījumi:

- saskaņā ar EKL 226. pantu atzīt, ka, uzliekot atsevišķām kredītiestādēm, kas ir saistītas ar centrālo institūtu, pienākumu centrālajā iestādē glabāt (atbilstoši nosacījumiem, ko

noteikusi centrālā iestāde) maksātspējas rezervi, kas vienlīdzīga ar noteiktu procentuālo daļu no to noguldījumiem, un tādā veidā tiem liedzot iespēju noguldīt maksātspējas rezervi citās Eiropas finanšu iestādēs, Austrijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek ar EKL 56. panta 1. punkts;

- piespriet atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Saskaņā ar EKL 56. panta 1. punktu ir aizliegti visi kapitāla aprites ierobežojumi dalībvalstu, kā arī dalībvalstu un trešo valstu starpā. Šis aizliegums ir vairāk nekā atšķirīgas attieksmes novēršana starp saimnieciskās darbības subjektiem to izcelsmes dēļ, tas vispārēji sevī iekļauj jebkuru aizliegumu, kas padara mazāk pievilcīgu šīs pamatbrīvības veikšanu. Atbilstoši Tiesas judikatūrai dalībvalsts pasākumi, kas attur tās rezidentus no kredītu un ieguldījumu veikšanas citā dalībvalstī, ir uzskatāmi par ierobežojumiem brīvai kapitāla kustībai.

Komisija uzskata, ka Austrijas Federālā banku likuma noteikums, kas uzliek par pienākumu noteiktām kredītiestādēm, kuras ir saistītas ar centrālo iestādi, glabāt centrālajā iestādē noteiktu procentuālu daļu no to maksātspējas rezerves, ir ierobežojums brīvai kapitāla kustībai. Šāds pienākums liedz bankām noguldīt daļu no to maksātspējas rezerves, kas atbilst obligātā noguldījuma summai, citās Eiropas kredītiestādēs un liedz iegūt citā dalībvalstī, veicot maksātspējas rezerves pārskaitījumu uz ārvalstīm, lielāku atlīdzību, salīdzinot ar to atlīdzību, ko nodrošina centrālā iestāde.

Apstrīdētais Austrijas Federālā banku likuma noteikums nevar tikt attaisnots, pamatojoties uz attaisnojošiem iemesliem, kas minēti EKL 58. pantā, ne arī pamatojoties uz patērētāju aizsardzības iemesliem vai citām neatliekamām sabiedrības interesēm.

Kā to apstiprina Komisija, obligātais noguldījums centrālajā iestādē, kas ir noteikts ar attiecīgo likumu, nav vajadzīgs patērētāju aizsardzībai. Pirmkārt, Austrijā jau pastāv tiesību noteikumi attiecībā uz maksātspējas garantiju, kas attiecas uz visām bankām, un, otrkārt, pastāv arī citi, mazāk ierobežojoši pasākumi, kas stiprina maksātspējas garantiju, neierobežojot vai ierobežojot mazākā veidā brīvu kapitāla kustību. Pastāvošais noteikums patērētāju aizsardzībai var radīt pretējas sekas, tā kā tas liedz bankām klientu interesēs, iespējams arī daudz ienesīgākā veidā, ārvalstīs ieguldīt to maksātspējas rezervi. Turklāt nepastāv jebkāds iemesls uzskatīt, ka atsevišķu banku bankrots varētu izraisīt ķēdes reakciju un radītu krājnoguldījumu bēgšanu uz citām bankām šajā jomā. Tik drūms scenārijs nav pamatots kaut vai vienīgi tāda iemesla dēļ, ka šādas analogas sistēmas, kas darbojas citās dalībvalstīs, šķiet dzīvotspējīgas, pat ar likumu neuzliekot pienākumu veikt noguldījumus, un tās jau vairākas desmitgades patstāvīgi darbojas, nenotiekot banku sērijveida bankrotiem.